

# Siedem groszy

DZIENNIK ILUSTROWANY DLA WSZYSTKICH  
O WSZYSTKIEM.

WIADOMOŚCI ZE ŚWIATA · SENSACYJNE POWIEŚCI.

ROK III.

CZWARTEK, 16 SIERPNI 1934

NR. 224

## Brzytwa narzędziem zbrodni Langego

### Morderca poćwiartował zwłoki ofiary

Poznań, 15 sierpnia.

W sprawie mordu, dokonanego przez Langego na osobie śp. Nowickiej, wysuwają się nowe hipotezy.

Mianowicie istnieją poszlaki, że Lange brzytwą poderżnął Nowickiej gardło, a następnie zwłoki poćwiartował i spalił częściowo, aby zatrzeć ślady, w jaki sposób nieszczęśliwą kobietę pozbawił życia.

Jak donosiliśmy, istnieją poważne poszlaki, że Lange jest sprawcą kilku morderstw, dokonanych na kobietach w Bydgoszczy i okolicy, które padły ofiarą pewnego nieujawnionego dotychczas mordercy, który posługiwał się brzytwą, podrzynając nieszczęśliwym gardła. Rysopis owego mordercy zgadza się niemal z zupełnością z rysopisem Langego.

Wszystkie morderstwa popełnione, w Bydgoszczy, zostały dokonane w czasie, kiedy właśnie Lange tam przebywał. Pierwszą zbrodnię wykryto w lipcu 1923 r. w Osiełsku pod Bydgoszczą, gdzie w snopkach słomy znaleziono kobietę z poderżniętym gardłem. Zamordowaną okazała się niejaka Kwiatkowska.

Drugą ofiarą tajemniczego potwora z Bydgoszczy była p. Wiśniewska, zamieszkała w Bydgoszczy przy ul. Pomorskiej. W sierpniu 1923 r. morderca, podając się za dziedzica, wyjechał pod pozorem zatrudnienia Wiśniew-

skiej w swoim majątku do Złotnik Kujawskich, gdzie na pobliskich polach Wiśniewską zamordował.

Trzecią ofiarą zwyrodnialca była pewna wdowa, następnie pewna kobieta w Niemcach pod Bydgoszczą, której morderca zadał ciężkie rany brzytwą. Na krzyk kobiety zbiegli się robotnicy polni, którzy puścili się w pogoń za sprawcą, jednak bezskutecznie.

Na dłuższy czas sprawa morderstw przycichła, jednak po upływie czterech lat zanotowały kroniki policyjne podobny wypadek zbrodni pod Wągrowcem. I w tym wypadku zbrodniarz po zadaniu ciężkich ran swej ofierze, zdołał mimo pościgu zbiec.

Charakterystycznym jest, że we wszystkich wypadkach rysopis potwora zgadza się z rysopisem Langego. Czy istotnie Lange jest wielokrotnym mordercą, nie wiadomo. Wykaże to prawdopodobnie śledztwo.

Sądząc jednak po zachowaniu się i przestępczej działalności Langego, należy przypuszczać, że nawet gdyby był sprawcą tych zbrodni, to się do nich nie przyzna. Świadczy o tem najwymowniej jego spokój i cynizm. Za bydgoskiego potwora siedziało niewinnie w więzieniu wiele osób, niejedni po pół roku, których jednak z braku dowodów zwolniono z więzienia.



W czasie wizyty w Rzymie, wicekanclerz Austrii, ks. Starhemberg, odwiedził młodych członków Heimwehry, którzy obok Rzymu bawią na obozie letnim. Ilustracja przedstawia Mussoliniego i ks. Starhemberga, kroczących przed frontem oddziału młodych Heimwehrowców.

## Nawałnica nad Jugosławiją

### Olbryzmie szkody materialne

Białogród, 15 sierpnia.

Nad Belgradem oraz jego dalszą okolicą przeszła nawałnica o rozmiarach niebotycznych. Burza połączona była z długotrwałym oberwaniem się chmur i wyrządziła olbrzymie szkody materialne, podciągając równocześnie za sobą kilka ofiar w ludziach. Dach nowej szkoły powszechnej o wadze kilku tysięcy kilogramów został zniesiony i rzucony wich-

rem na oddalony o 100 metrów dach dyrekcyj kolei państwowych. Pod gruzami jednego z walących się domów zginęły dwie osoby. Kilkaset drzew zostało wyrwanych z korzeniami. Orkan zniszczył ponadto niezliczoną ilość szyb okiennych. W pobliżu Nowego Sadu piorun zabił trzech rolników, znajdujących się w polu. Linje telefoniczne zostały w kilku miejscach przerwane.

## Upadek akcji bezbożniczej w Rosji

### Ludność ucieka się do aktów rozpacz

Ryga, 15 sierpnia.

Według doniesień z Moskwy, w całym szeregu miejscowości Związku sowieckiego zanotowano ożywioną działalność bractw cerkiewnych oraz istniejących nielegalnie stowarzyszeń religijnych.

„Bezbożnik“ donosi, że akcja zwalczania religii napotkała na silny opór ludności. W miejscowości Sejtler, na Krymie, zamordowano delegata Związku wojujących bezbożników, Sergiusza Rapińskie-

go. W miejscowości Filejka, w rejonie Wiackim, dokonano samosądu nad członkiem brygady szturmowej Mattancewym. W obwodzie Czernihowskim, na Ukrainie, w miejscowości Lipowa, miejscowa organizacja komunistyczna postanowiła zamknąć cerkiew i urządzić w niej klub kolektywistów. Miejscowi włóścianie po otrzymaniu wiadomości o zamknięciu cerkwi i urządził w niej klubu komunistycznego, podpalił cerkiew, która spłonęła. „Bezbożnik“, ogłaszając cały szereg podobnych wiadomości, nawołuje miejscowe organizacje bezbożników do wszczęcia energicznej akcji zwalczania religii.

## Katastrofa kolejowa w Zgierzu

Zgierz, 15-go sierpnia.

Pociąg towarowy nr. 427 zdążający od Piotrkowa w kierunku Kutna przejechał zamkniętym semafor wjazdowy i wpadł na tył pociągu pośpiesznego - towarowego stojącego na stacji w Zgierzu. Siła zderzenia była tak wielka, że kilkanaście wagonów spiętrzyło się w jednej sekundzie. Na miejsce katastrofy przybyło niezwłocznie pogotowie kolejowe z Łodzi. Rozmiary katastrofy okazały się poważne. 13 wagonów - platform pociągu towarowo-pośpiesznego zostało rozbitych, również poważnie uszkodzony został parowóz pociągu towarowego Piotrków - Kutno. W krótkim czasie tor oczyszczono i uszkodzone wagony przetoczono na bocznice. Przerwy w ruchu komunikacyjnym nie było. Winę spowodowania katastrofy ponosi maszynista pociągu towarowego, który mimo zamknięcia semafora wjazdowego, wprowadził pociąg na teren dworca. Wypadku z ludźmi nie było. Docho-

Wiedeń, 15 sierpnia.

„Reichspost“ donosi z Kolonii, o ożywionej propagandzie, jaką rozwijają w Niemczech „starokatolicy“. Zgodnie z nowymi stosunkami nazwa „starokatolicki“ została zarzucona i sekta przyjęła nazwę „katolickiego ruchu narodowo-kościelnego“. Stowarzyszenie pod tą nazwą zostało zarejestrowane w Essen w czerwcu br.

Ten „katolicki ruchu narodowo-kościelny“ jest jednakże, jak wynika z jego

## Proces hr. Esterhazy w Budapeszcie

### za złośliwe uchylanie się od płacenia podatków

Budapeszt, 15 sierpnia.

Rozpoczął się tu sensacyjny proces hr. Tomasza Esterhazy, arystokraty słynnego na całym Węgrzech z kolosalnych długów, wynoszących około 3 miliony pengő. Pociągnięty do odpowiedzialności karnej za złośliwe uchylanie się od płacenia długów, hr. Esterhazy zwrócił się niedawno do rządu węgierskiego z wnio-

skiem o przekazanie mu na własność olbrzymiej ordynacji Esterhazów, składającej się z licznych zamków, lasów i dóbr, co umożliwiłoby mu wywiązanie się ze swych zobowiązań dłużniczych. Wierzący oświadczyli, iż udało im się odnaleźć część skarbów rodzinnych Esterhazów, które zamierzają zużyć na częściowe pokrycie swych pretensyj.

## Litwinów w Warszawie

Warszawa, 15 sierpnia.

W kołach politycznych utrzymują, że sowiecki komisarz spraw zagranicznych Litwinów w drodze powrotnej z kuracji we Vichy zatrzyma się w Warszawie, gdzie odbędzie dłuższą konferencję z ministrem spraw zagranicznych Beckiem.

Nie ulega wątpliwości, że przedmiotem rozmowy obu ministrów będzie w pierwszym rzędzie sprawa stosunku rządu polskiego do paktu wschodniego.

## Katastrofalne zbiory w Ameryce

Nowy Jork, 15 sierpnia.

Według danych statystycznych, opublikowanych przez ministerstwo rolnictwa, tegoroczne zbiory będą najgorsze w ciągu ostatnich lat 30-tu. Wydajność rolni zmniejszyła się o 19 proc. w stosunku do ubiegłego roku, a o 22 proc. w stosunku do przeciętnych zbiorów z ostatnich lat. Minister rolnictwa zapowiada na przyszły rok roztoczenie państwowej kontroli nad zbiorami celem wyrównania niedoborów.

## „Katolicki ruch narodowo-kościelny“

### Starokatolicyzm w Niemczech pod znakiem swastyki

oświadczeń identyczny z dawną sektą starokatolicką, z wielkim sprytem jednakże na pierwszy plan wysuwa pojęcia przystosowane do nowych warunków. Odezwa ruchu głosi m. in. że kościół starokatolicki uważa wspólnotę narodową za „zgodną z wolą Bożą naturalną formę życia ludzkości“. „Chcemy być kościołem, który odpowiada charakterowi narodowemu i za swą działalność oraz ustrój odpowiada przed narodem“, jak było dawniej w Niemczech „dopóki dzie-

ki Bonifacemu Kościół rzymski nie ujarzmił Niemców.“ Ruch dąży do założenia „katolickiego niemieckiego kościoła narodowego z biskupami niezależnymi od Rzymu i z językiem niemieckim w obrzędach religijnych“, który „bez zastrzeżeń będzie służył dziełu odrodzenia narodowego pod przywództwem Adolfa Hitlera“.

Jak widać, starokatolicyzm usiłuje zrobić w Niemczech karierę pod sztandarem hitlerowskim.



# Krwawy mord w Niwce pod Sosnowcem

## Smiertelny finał koleżeńskiej pijatyki

14 bm. restauracja p. Filaka w Niwce była widownią krwawej bójk, zakończonej tragicznie. W restauracji tej zabawiali się wspólnie trzej dobrani kompanowie, Wawrzyniec Kowalski z Modrzejowa, oraz kuzynowie, Konstanty i Antoni Wiklinowie z Niwki.

Około godziny 14 pomiędzy podchmielełymi już dość mocno kolegami, powstała nagle sprzeczka, w trakcie której Kowalski wyjął otwarty szczyrtek, chcąc ugodzić nim Antoniego Wiklina. Myśl jego wyprzedził jednak Konstanty W. i metalową szablą zadał silny cios w szyję gotującego się do ciosu Kowalskiemu, który ogłuszony runął na podłogę, nie wydawszy nawet jęku. Wtedy Antoni Wiklin przyskoczył do leżącego i wydarłszy z zastygłej ręki nóż, zadał nim kilka ciosów.

Dobrani kuzynowie, po krwawym swym czynie zbiegli, ciężko rannego natomiast Kowalskiego przewieziono do szpitala na Pekinie w Sosnowcu, gdzie wkrótce zmarł, nie odzyskawszy przytomności.

Za zbrodniarzami zarządzono pościg i zdołano ich ująć.

## Ciężki los bezrobotnego hallerczyka z Siemianowic

### rzucił go w objęcia śmierci

Dnia 14 bm. w godzinach przedpołudniowych w Siemianowicach przechodnie byli świadkami mrozącego krew w żyłach wypadku samobójstwa. Główną ulicą przed przejazdem kolejowym w pobliżu dworca siemianowickiego szedł 50-letni bezrobotny Szymon Bronder, który w chwili zbliżenia się pociągu towarowego zdjął błyskawicznie marynarkę i rzucił się na oczach licznie zebranych przechodniów pod koła wagonów, które odcięły mu głowę od tułowia, a pozatem zmasakrowały całe ciało.

Świadkowie strasznego zajścia zauważyli Br. kręcącego się przez pewien czas koło stawidła, sądzili jednak, że

jest on zatrudniony na kolei jako robotnik. Dopiero w ostatniej chwili zauważono u niego wielkie zdenerwowanie, — było jednak już za późno.

Przy zwłokach śp. Brondera, który był żołnierzem armii gen. Hallera i od dłuższego czasu nie miał pracy, znaleziono listy do rodziny, z których wynika, że nieszczęśliwy cierpiał z powodu braku pracy na rozstrój nerwowy i, że z rozpaczą odbiera sobie życie. Śp. Bronder osierocił żonę i 2 dzieci.

Straszny ten wypadek wywołał w Siemianowicach wielkie poruszenie oraz współczucie dla rodziny tragicznie zmarłego.

kładu św. Józefa w Mikołowie, gdzie przebywa do tej pory na kuracji.

Jak się obecnie dowiadujemy, do zakładu św. Józefa nadszedł list wyższej urzędniczej instytucji rządowej p. Ł. D. z Katowic, która donosi, iż dowiedziawszy się z prasy o tragicznym wypadku biednej sieroty, oświadcza, że postanowiła nieszczęśliwą przyjąć do siebie.

Jak z tego wynika, są jeszcze ludzie o szlachetnych sercach. (ok)

## Zdradziecki cios nożem

Jan Belica 14 bm. w nocy w korytarzu domu przy ul. Małachowskiego w Sosnowcu pchnął nożem szwagra swego Eugeniusza Michalskiego. Rannego przewieziono do szpitala.

Powód nieznany.

## Reforma gospodarcza w Jugosławii

Z Białogrodu donoszą:

Opublikowano szereg ustaw, dotyczących reform życia gospodarczego. Wchodzi w życie m. in. ustawa o maksymalnej stopie procentowej w prywatnym obrocie pieniężnym. Istniejące dotychczas kartele zostały rozwiązane oraz zakazano tworzenia nowych. Wyjątki od postanowień dopuszczone są jedynie w interesie publicznym. Kartele powstałe na zasadzie postanowień wyjątkowych podlegają nadzorowi ministerstwa handlu. Jedną z ustaw zabrania fabrykantom obuwia przeprowadzania naprawy we własnych warsztatach. Ustawa ta zwraca się przedewszystkiem przeciwko firmie Baťa mającej swe zakłady na terenie Jugosławii.

## Rząd włoski na manewrach

Z Rzymu donoszą:

W związku ze zbliżającą się manewrami zostali powołani do wojska prawie wszyscy ministrowie i podsekretarze stanu. Ogółem powołano 13 ministrów i podsekretarzy stanu. Trzej członkowie rządu, którzy nie otrzymali wezwania, zgłosili się dobrowolnie i otrzymali przydział w sztabie generalnym.

## Geografowie zagraniczni na Polesiu

Z Warszawy donoszą:

Na teren Polesia wyjechała wycieczka profesorów wyższych uczelni państw obcych, delegatów na kongres geografów w Warszawie. Uczni francuzcy, angielscy, belgijscy zwiedzają teren Polesia, przebywając drogą samochodami i bryczkami.

## O bezpieczeństwo Austrii

Z Wiednia donoszą:

Rząd austriacki zwrócił się w drodze dyplomatycznej do rządów wielkich mocarstw, które podpisały traktat pokojowy o przedłużeniu pozwolenia na utrzymywanie wojskowego korpusu ochronnego na przeciąg sześciu miesięcy.

Pozwolenia takiego udzieliły mocarstwa rządowi austriackiemu w ub. roku na termin jednoroczny.

## W Chinach wro

Z Londynu donoszą:

Korespondent Reutera z Fu-Czeu donosi: Według wiadomości pochodzących ze źródeł brytyjskich, oddziały wojsk rządowych Czang-Kai-Szeka w liczbie 4.000 żołnierzy wkroczyły do Fu-Czeu. Komuniści w liczbie około tysiąca ludzi ukrywają się w górach na północ nad Fu-Czeu, prowadząc walki podjazdowe. W samym mieście panuje spokój. Władze wszczęły energiczną akcję w tropieniu komunistów.

## Tragedja dziewczyny-sieroty

Są jeszcze ludzie miłosierni

Jak już swego czasu donosiliśmy, w ubiegłym tygodniu w nocy z czwartku na piątek rozegrała się w Piotrowicach, w pow. Pszczyńskim, tragedia młodej dziewczyny, która nie zezwoliła na bezczelne wykorzystanie siebie przez niesumiennego pracodawcę.

Zamieszkały w tej miejscowości Stanisław Dudek, odpowiedzialny redaktor czasopisma „Legionista - Inwalida” zatrudnił służącą Helenę Ostrożankę lat

19. Dziewczyna, która pochodziła z Poznaniańskiego, była od kilku lat sierotą.

Krytycznej nocy Dudek wrócił do domu silnie podchlmielony i zamierzał dopuścić się gwałtu na swej służącej. Uczciwa dziewczyna nie chcąc na to pozwolić, ratowała się skokiem z okna pierwszego piętra, wskutek czego doznała złamania ręki oraz innych dotkliwych obrażeń. Nieszczęśliwą przewieziono do za-

# TYFUS W STARYM BIERUNIU

## przybiera zastraszające rozmiary

W tych dniach donosiliśmy o wybuchu epidemii tyfusu w Starym Bieruniu. Jak się dowiadujemy, epidemia ta przybiera obecnie poprostu zastraszające rozmiary. Nieomal codziennie odstawia się kilku chorych do baraku dla izolowanych przy zakładzie św. Józefa w Mikołowie.

Jak obecnie informują, w baraku znajduje się ogółem 52 chorych na tyfus. Do

tej pory zanotowano tylko jeden wypadek śmiertelny.

Na podstawie przeprowadzonych obserwacji stwierdzono, że źródło choroby znajduje się w studni, położonej w dzielnicy miasta, zwanej „Kopcem”. Ze studni tej czerpało się do niedawna jeszcze wodę dla większej części miasta, co obecnie jest zakazane ze względu na wybuch epidemii. W celu zapobieżenia

dalszemu rozszerzeniu epidemii, przeprowadzono odpowiednie środki ostrożności, które jednak nie są wystarczające. Należy się spodziewać, że część miasta, w której stwierdzono wypadki tej choroby, zostanie wogóle zamknięta dla ruchu ludności.

Kompetentne władze winny wszystko uczynić, by zatamować dalszy rozwój tej niebezpiecznej epidemii. (ok)

TU WYCIĄCI

## Pamiętaj o powodzianach

## Humor

### WYTWÓRCZOŚĆ

DOMU.

— No Karolu, dziwie się, zupełnie zapomniałeś, że dzisiaj są moje urodziny.

— Ależ nie, moja droga, myślałem tylko, że nie życysz sobie, aby o tym wspomnieć.

### MATEMATYKA I ŻYCIE

— A czemu to tak płaczesz, Jasiu?

— A bo wujaszek powiedział, że mogę sobie wziąć trzy pełne garście tych ciastek, a ja mam tylko dwie.

### PODOBIENSTWO

DZIEDZICZNE.

Ciotka małego niemowlęcia:

— Patrzcie, patrzcie, wykapany ojciec, tak samo krzyczy, kiedy mu zabierają fiaskę.

### SPRAWKI TALENTU

A wie pan, że rzeczywiście pańska żona ma głos, jak aksamit...

— Cicho, na miłość boską, nie tak głośno, bo gotowa zażądać takiego samego kostiumu.

dla niego zupełnie nowością. Pafrzył z nieco ironicznym uśmiechem na młodzieńca, którego ręce drżały.

— No, nie przejmuj się tem, mój chłopcze! — powiedział, klepiąc go po ramieniu. — Wielka mi historia! Wszyscy pomrzemy któregoś dnia. Jedna chwila i po wszystkim.

Jimmy otrząsnął się i rzekł, siląc się na spokój.

— Wcale się tem nie przejmuję..

— No, to byczo! — zakończył Con O'Hara i pożegnał się z nim.

Po odwiedzeniu Jimmy'ego skierował się Con O'Hara do willi Tonia, ażeby porozumieć się z nim na temat dzisiejszej wyprawy. Nie zastał jednak swego szefa, gdyż wyjechał na przejażdżkę autem razem ze swoją przyjaciółką.

W mieszkaniu znajdował się tylko Angelo Verona, który pełnił rolę zaufanego sekretarza herszta. Równocześnie w kołach szajki miał on opinię bardzo uzdolnionego jegomościa. Szeptano sobie na ucho, że on to obejmie władzę w razie „ustąpienia” Tonia. Nikt nie wiedział, jak brzmiało jego prawdziwe nazwisko. Był to osobnik bardzo sprytny, znał na wylot stosunki w świecie bandyckim, a przeciwnicy czuli przed nim nielada respekt. Strzelał wspaniale z prawej i z lewej ręki, umiał obchodzić się z karabinem maszynowym, a w sprawach szmuglu alkoholowego nie miał sobie równych.

Dowiedziawszy się, że Perelli wyjechał, Con O'Hara usiadł sobie w wygodnym fotelu i zapalił cygara.

tyczny. W milczeniu pojechał do swojej willi, gdzie siedział Jimmy.

Minn Lee, ujrawszy krew na jego przegubie, zabrała się odrazu do pociągnięcia rany jodyną.

— Tak to bywa! — mruzczał Tonio. — Jeszcze dzisiaj rano pisał mi O'Donnell, że chciałby zemną pogadać na temat zawarcia pokoju, a zaraz popołudniu nasyła na mnie swoich strzelców. Widocznie chciał mnie uspokoić na dobre. Poza tem słyszałem, że odzywał się bardzo szpetnie o Minn Lee.

— Wyprowadził Jimmy'ego na balkon i rzekł: — Musimy go jakoś dostać. Jestem przekonany, że jeżeli ty do niego zatelefonujesz, to przyjdzie. — Ale co ja mu powiem?

— Powiesz mu, że chcesz porozmawiać z nim na temat zgody. Jestem przekonany, że jakoś to potrafiś zaaranżować.

Jednakże nie tak łatwo było pochwytać O'Donnella. Dopiero po dwóch godzinach daremnego poszukiwania we wszystkich punktach miasta, zdołał Jimmy ściągnąć go do aparatu.

— Gdyby to nie ty, mój chłopcze, to byłbym odrazu zawiesił słuchawkę! — rzekł ponuro herszt. — Cóż to, bawisz się teraz w pośrednika? Przecież słyszałem od samego Tonia, że jesteś zupełnie do niczego.

— Czy nie moglibyśmy się gdzieś spotkać? — przerwał Jimmy.

— Jak myślisz, chłopcze, czy Perelli zwąchał coś na temat dzisiejszej strzelaniny?

— Zdaje mi się, że tak.

Szczerokość tej odpowiedzi sprawiła, że O'Donnell nabrał zaufanie do pośrednika Tonia.

# Testament polityczny Hindenburga

## Siła zbrojna instrumentem najwyższego kierownictwa państwa

Z Berlina donoszą:  
Z polecenia płk. v. Hindenburga, b. wicekanclerz v. Papen wręczył w Obersalzberg w Górnej Bawarii Hitlerowi zapieczętowaną kopertę, zawierającą polityczny testament zmarłego prezydenta Hindenburga.

Kanclerz Hitler polecił v. Papenowi opublikować ten dokument, zwrócony do kanclerza i narodu niemieckiego.

W pierwszej części testamentu napisanej już w 1919 r., Hindenburg wzywa do podźwignięcia się po katastrofie wielkiej wojny i wyraża przytem przekonanie, iż uda się stopić ze sobą nowe idee z najcenniejszymi skarbami przeszłości.

W drugiej części testamentu, zredagowanej ponownie w roku 1934, Hindenburg oświadcza m. in:

„Świadom byłem tego, że konstytucja państwa, jak i forma rządu, jakie naród dał sobie w chwili niezwykle ciężkiej sytuacji, oraz wewnętrznej słabości, nie odpowiadały prawdziwym potrzebom i właściwościom narodu. Musiała przyjść godzina, w której przeświadczenie to stało się dobrem ogółu. Symbolem trwałości przy tej odbudowie musiała być Reichswehra, jako obrończyni państwa. Po wszelkie czasy siła zbrojna musi pozostać instrumentem najwyższego kierownictwa państwa, który winien być trzymany zdala od wszelkich wydarzeń polityki wewnętrznej.”

Hindenburg wyraża dalej podziękowanie dla organizatorów Reichswehry i opisuje ogromny ciężar, narzucony traktatem pokojowym. Wskazawszy na owocną współpracę Niemiec nad

problemami europejskimi, Hindenburg dziękuje Opatrzności, że dała mu u schyłku życia widzieć ponowne wzmocnienie się Niemiec.

# Wojna religijna w Niemczech

## Manifest opozycji protestanckiej

Z Berlina donoszą:  
W szeregu kościołów protestanckich w stolicy, należących do opozycyjnego dziś „Synodu wyznaniowego” odczytali ubiegłej niedzieli kaznodzieje manifest, w którym przedstawili jako bezprawne uchwały niemieckiego ewangelickiego kościoła narodowego, powzięte na ostat-

nim synodzie. „Żądze władzy — głosi manifest — postawiono przed wskazówkami ewangelii”.

Manifest kończy się zdaniem: „Zawiadamy gminy i zgromadzenia kościelne, że ten, kto oświadcza się za nowym ustrojem kościelnym, daje świadectwo niepostuszeństwa Bogu”.

# Wypadek samochodowy Goeringa

## Premier pruski uległ silnemu potłuczeniu

Berchtesgaden, 15. 8.  
W sobotę wieczorem samochód premiera pruskiego Goeringa, który jechał z Monachium do Berchtesgaden, zderzył się z samochodem ciężarowym.

Goering uległ silnemu potłuczeniu prawego ramienia, a odłamki szkła pokaleczyły mu twarz i kolana. Inne osoby uległy również okaleczeniu.

Rannych przewieziono do szpitala w Rosenheim, gdzie założono im opatrunki. Stan ich nie budzi żadnych obaw.

Po kilkugodzinnym pobyciu w szpitalu, Goering mógł udać się do swej rezydencji letniej w Obersalzberg. Samopoczucie jego nagoło dobre.

O godz. 1 w nocy Goeringa odwiedził Hitler, przebywający również w tej okolicy.

# Przed plebiscytem w Niemczech

## Odezwa von Neuratha

Z Berlina donoszą:  
Minister spraw zagranicznych Rzeszy Neurath wydał w związku z nadchodzącym plebiscytem odezwę do narodu niemieckiego,

następującej treści, w której oświadcza m. in.: „19 sierpnia naród niemiecki ma nie tylko rozstrzygnąć kwestję ułożenia naszych stosunków wewnętrzno-państwowych, ale chodzi tu

# Przed powszechną mobilizacją w Hiszpanji

## Bunt prowincji baskijskich trwa

Z Paryża donoszą:  
Jak donoszą z Madrytu, jeden z łamtejszych dzienników przyniósł wiadomość, że w związku z naprężeniem położeniem wewnętrznym, rząd zamierza ogłosić powszechną mobilizację. Zapytany przez dziennikarzy minister wojny odpowiedział, że istotnie rząd planuje mobilizację najpierw jednej dywizji, a następnie powołanie kilku roczników rezerwy. Ma to jednak na celu jedynie wypróbowanie stanu organizacji i gotowości armji.

Faktem jest jednakże, że w prowincjach baskijskich wzmocniono oddziały policji i żandarmerji.

W myśl projektów baskijskich, komitet międzyprovincialny składałby się z 20 przedstawicieli prowincji Guipuzcoa, 20 reprezentantów prowincji Baskijskiej i 12 przedstawicieli prowincji Alawa. W ciągu bieżącego tygodnia odbędą się ewentualne wybory uzupełniające w niektórych miejscowościach. Definitywne obliczenie wyników głosowania zostanie dokonane dopiero w niedzielę.

Pomimo aresztowania merów i pozbawienia ich urzędów oraz kar pieniężnych, wymierzonych z polecenia rządu madryckiego, Baskowie zdają się nie tracić nadziei, że osiągną swój cel. Deputowani, reprezentujący prowincje baskijskie w Kortezach, popierają ten ruch i rozwijają żywą działalność, komunikują prasie ostre noty i wysyłają telegramy protestacyjne do Madrytu.

Autonomiści zażądali ustąpienia gubernatora i w razie niespełnienia swych żądań, grożą strejkami powszechnym.

# Ks. biskup Tomczak administratorem diecezji łódzkiej

Z Łodzi donoszą:  
Na tymczasowego administratora diecezji łódzkiej obrany został J. E. ks. biskup sufragan Tomczak.

# Spotkanie Mussolini — Schuschnigg

Z Paryża donoszą:  
Agencja „Havasa” donosi z Rzymu, że kanclerz Schuschnigg spotka się z Mussolinim 21 b. m. Podróż Schuschnigga do Włoch nastąpi więc prawie natychmiast po pobycie ks. Starhemberga. Ze względu na to, że w dniach od 19 do 24 b. m. odbywają się wielkie manewry włoskie, wydaje się prawdopodobne, że kanclerz austriacki spotka się z Mussolinim nie w Rzymie, lecz w którymś z miast prowincjonalnych.

TU WYCIĄĆ!

— A więc pięknie spotkajmy się. Przyjdź na róg Madison i ulicy 49-tej o godz. 10 wieczór. Oczywiście przychodzisz sam, rozumiano? Wierzę ci na słowo.

— Dobrze! — zakończył rozmowę Jimmy.

Jimmy powtórzył treść swojej rozmowy z herstem bandy przeczwiwej, a Tonio poklepał go z zadowolaniem po plecach.

— Zręczny z ciebie gość. Pojedziesz sobie, chłopcze, małem, krytem autem na sam róg ulicy i będziesz czekał na przyjście O'Donnella. Nasz przyjaciel O'Hara będzie sobie leżał na podłodze auta tak, że nikt go nie zobaczy. A może chcesz mieć kogo innego za towarzysza?

— Jakto! — zawołał Jimmy. — Czego pan odemnie chce?

Oczy bandyty nabrały stalowego połysku. Wyjął z kieszeni mały, zgrabny Colt i podał go Jimmy'emu.

— Wsadź to sobie dziecinko do kieszeni i pozwól pracować tej maszynie.

— Co pan chce odemnie? — powtórzył Jimmy ze zbladłą twarzą.

— Nic wielkiego, mój kochany. Prostu sprzątniesz z tego miłego świata konkurenta naszego O'Donnella.

Gdy Jimmy znalazł się u siebie w pokoju, nie wiedział zupełnie, co się z nim dzieje. Cały świat wokół stał się dla niego jakimś ponurem widmem. Oto dzisiejszego wieczoru miał zamordować człowieka, który odnosił się do niego z zaufaniem. Młodzieniec usiadł przy stole i zapatrzył się tępym wzrokiem w kominek gazowy.

Ani przez chwilę nie myślał, że sam może zgiąć przy zuchwałej próbie zamordowania O'Donnella. Teraz jednak zaczęły go nachodzić rozmaite refleksje. Może lepiej uciec będzie przed popełnieniem tego czynu? Czy mu się jednak to uda? Czy nie dosięgnie go w najdalszym zakątku Ameryki mściwa ręka jego herszta?

Jeżeli jednak zastrzeli O'Donnella, tem samem położy krzyżyk na swoim życiu. Wtedy bowiem szajka Mike'a podejmie się zemsty i sprzątnie go przy lada okazji. A więc w jednym i drugim wypadku nie było wyjścia z okropnej sytuacji...

Gdy tak siedział zadumany w krześle, rozległo się stukanie do drzwi. Jimmy zerwał się z miejsca i poszedł otworzyć. W drzwiach mieszkania stał Con O'Hara, ubrany w szary garnitur.

— Można wleźć? — spytał, wchodząc do środka. — Nie bardzo ładnie wygląda to twoje mieszkanie. Mam wrażenie, że jeżeli się zdołasz troszkę zasłużyć, przeniesiesz się do lepszego apartamentu. No, a jak tam? Wszystko gotowe na dzisiejszy występ?

— Oczywiście.

— Pamiętaj, żebyś przyszedł do garażu o oznaczonej porze, wziął mój wózek i jechał najspokojniej na wskazane miejsce. Nie zważaj zupełnie na pasażera, który będzie leżał na podłodze auta. Tym gościem, będę ja sam. Bądź bardzo ostrożny, gdyż po drodze może nas wysłedzić któryś z konkurencyjnych drani, a wtedy poczęstują nas paczką ołowiu.

Gość Jimmy'ego mówił to wszystko tonem spokojnym, wskazującym, że takie wyprawy nie są

# Humor

## NASZE PENSJONATY.

W pensjonacie uroczyła się chwila obiadu. Goście zasiadają wokół stołu, a gospodyni uroczyście robi honory domu. Uprzejmie zwraca się do najbliższego pensjonariusza, trzymając karafkę w ręku.

— Może pan pozwoli szklaneczkę wody?

— Dziękuję pani, już mi nalano jej pełny talerz.

## GRUBE RYZYKO.

— Wyjdę zamaż tylko za takiego mężczyznę, który dobrze zastanawia się nad wszystkim, cokolwiek robi!

— Chcesz więc zostać starą panną?

## FACHOWIEC.

— No, to już wasza cela, mówi strażnik więzienny.

— No tak, owszem, ładnie jest, tylko trochę kraty w oknie, czy boicie się włamania?

## U LEKARZA.

Lekarz: — Czy zawsze cierpisz na ostre pragnienie?

Pacjent: — Nie, panie doktorze, ja nigdy nie dopuszczam do tego.

# Męczennica w Koronie

27)

Nie trwało długo, a wysmukła, zręczna postać Felicji ukazała się na schodach. Maksymiljan zbliżył się szybko do niej i ująwszy jej rękę, zaprowadził ją na drugą stronę pokładu.

— Ktokolwiek bądź pan jesteś — rzekła młoda kobieta, — powiedz mi, skąd znasz moje nazwisko?

— Znałem niegdyś hrabiankę Szalenburg — odpowiedział Maksymiljan, zmieniając głos — ulubioną damę dworską cesarzowej Elżbiety...

— Boże wielki! To pan znasz moją przeszłość?

— Tak i dlatego dziwię się, widząc panią żoną człowieka, który nie jest godnym ciebie! Mąż twój przekupił dziś sternika „Jaskółki“, aby uniknąć spotkania z policją... Uczciwy człowiek nie boi się policji!

— Chcesz mnie pan ostrzec — szepnęła Felicja — i oskarżasz mego męża, ale mylisz się co do powodu jego postępowania! Zresztą, kto rzuca podejrzenie na innych powinien wystąpić otwarcie, a nie kryć się pod maską. Kto pan jesteś? Głos twój budzi we mnie dawno uspięne wspomnienia. Błagam pana, zdejm maskę, pozwól mi raz tylko, raz jedyny spojrzeć na twoją twarz!

— Nie, tego mi uczynić nie wolno! — odrzekł Maksymiljan stanowczo. — Pomyśl, że jestem jednym z tych, których raz w życiu spotkałaś i zaraz potem zapomniałaś!

— Zapomnieć! — zawołała Felicja w namiętnym uniesieniu. — O nie, nigdy! I muszę się przekonać, czy jesteś tym, którego kochałam, którego tak gorąco opłakiwałam! To jakaś tajemnica ale ją odkryję ją, chociażbym umrzeć miała! I rzuciwszy się naprzód, usiłowała zadrzeć z twarzy jego maskę.

Maksymiljan bronił się, odpychając lekko jej rękę, ale Felicja straciła zupełnie panowanie nad sobą.

— Ty jesteś Maksymiljan! — zawołała. — Poznaję cię! Nie pomoże ci ani maska, ani żadne tajemnice. Poznałam cię! O zlituj się, nie męcz mnie dłużej...

— Proszę natychmiast zdjąć maskę, dał się w tej chwili słyszeć obok nich groźny głos Pedra. Muszę zobaczyć, kto o tej porze ma schadzki z moją żoną!

I uniesiony wściekłym gniewem, odepchnął jedną ręką Felicję, drugą zaś zerwał maskę z twarzy marynarza. Felicja krzyknęła przeraźliwie i zakryła twarz rękami.

— Maksymiljan Kronau!

— Ach, to on! — syknął Pedro.

— To ten człowiek, który stoi pomiędzy mną, a moją żoną, który mi zabrał jej serce... O, jak ja go nienawidzę! Broń się! — zawołał ochryplym głosem, zwracając się szybko do Maksymiljana. — Dla nas dwóch niema miejsca na świecie. Albo ty, albo ja. Jeden z nas musi umrzeć!

I jak szalony rzucił się na barona, popychając go ku niskiej poręczy pokładu.

Maksymiljan nie mógł się bronić. Długi płaszcz przeszkadzał mu w swobodnym poruszaniu się, a Pedro trzymał go, jak w kleszczach i zbliżał się z nim coraz to więcej do poręczy...

— Puść go! — wołała Felicja. — Nie zabijaj niewinnego!

— Aha, żal ci pięknego barona! Zimna kąpiel nic mu nie zaszkodzi!

— Ratunku! Pomocy! — krzyknęła młoda kobieta, ciągnąc z całej siły sznur małego dzwonka przy drzwiach kajuty.

W jednej chwili zaludniło się na pokładzie. Kapitan, sternik, majtkowie, wszyscy przybiegli na miejsce rozpaczliwej walki, nie wiedząc, komu pomagać, kogo ratować.

— Ale chociażby i wiedzieli, chociażby i chcieli dopomóc Maksymiljanowi, to nie byłoby zdolali narazie wydrzeć ofiary z rąk rozszalałego złooczyńcy.

Obejmując jedną ręką gardło nie-szczęśliwego, zbrodniarz wyjął drugą rewolwer z kieszeni i groził każdemu, ktoby się zbliżył, natychmiastową śmiercią.

— Niech się nikt nie waży — wołał — zbliżyć do mnie. Rewolwer ma sześć kul!

Maksymiljan zdołał tymczasem oswobodzić z pod płaszcza rękę i teraz dopiero rozpoczęła się walka na dobre.

Ale nagle jeszcze jedna osoba zjawiała się na pokładzie.

Była to Józefina!

Zbudzona krzykiem i hałasem, wybiegła, chcąc zobaczyć, co się dzieje, i przy świetle lamp poznała w jednym z walczących, swego męża. Z okrzykiem dzikiej radości rzuciła się na Pedra.

— Precz morderco! — krzyknęła, — nie zabijaj go! To on! On!

— Wyprowadźcie ją stąd! — zgrzytnął Pedro, — to służąca mej żony. Straciła pewnie rozum! Uciekaj Józefino, bo strzele!



...Pedro wsunął w rękę sternika pięć niebieskich papierków...

— Ach, poznałam go! Maksymiljanie, mój mąż ukochany! Żyjesz, żyjesz! — wołała Józefina jak nieprzytomna, szarpiąc ramię Pedra, i nie zważając ani na jego groźbę, ani na rewolwer.

Rozpacz dodawała jej siłę, miłość odwagi i tak stało się coś nadzwyczajnego. Silny Pedro został odepchnięty od swej ofiary i potoczywszy się, upadł na ziemię.

Z otwartymi ramionami zwróciła się teraz Józefina do Maksymiljana, który stał, zastaniając sobie twarz rękami. Wszakże nie było mu wolno zbliżyć się do niej, był to najgłówniejszy warunek cesarzowej i Maksymiljan musiał go wypełnić. Serce krwaawiło mu się ale poczucie obowiązku zwyciężyło miłość i tęsknotę.

— Maksymiljanie! — mówiła Józefina płacząc. — Ty żyjesz! Poznałam cię! Czemu odegrałeś tę komedię samobójstwa? Co to miało znaczyć? Płakałam na twoim grobie a teraz widzę cię tu żywego i zdrowego! O Boże, jakże jestem szczęśliwą! Ale czemu ty milczysz? — dodała błagalnie. — Czemu się odwracasz odemnie? Czy nie kochasz mnie już wcale? O, przemów jedno chociaż słowo, mój mężu.

— Nie wolno mi! — jęknął Maksymiljan. — Jestem związany przysięgą. Nie pytaj mnie, nie męcz...

Dalsze słowa przerwał mu ogłuszający łoskot.

Okręt zakotłosał się gwałtownie i ogólny okrzyk przerażenia rozległ się na pokładzie.

— Co się stało? — krzyknął kapitan.

W pierwszej chwili nikt mu odpowiedzieć nie mógł. Gęsty dym unosił się wokoło okrętu, żagle spadły ze złamanego masztu, a zamieszanie i trwoga wzmagaly się z każdą chwilą.

Maksymiljan, trzymając rękę Józefiny, podniósł się z wolna i poznał teraz przyczynę nieszczęścia.

Tuż obok „Jaskółki“ znajdował się jakiś parowiec, z którego komina buchał dym i ogień.

Na pokładzie parowca niemniejszy panował zamęt. Ludzie nawpół odziani, biegali tu i tam, krzycząc, klęcząc i płacząc, a nad tem wszystkim brzmiał głos kapitana, wydającego krótkie i energiczne rozkazy.

Olafsen stał ze załamanymi rękoma.

— Parowiec najechał mój statek! — jęczał jak nieprzytomny. — Jesteśmy zgubieni!

— Ratujcie się na pokład naszego okrętu, — wołano z parowca. Spieszc się! Niewiele wam czasu zostaje!

— Co? Ja miałbym opuścić mój statek? — krzyknął Olafsen z rozpaczą. — Nigdy! Straciłem wszystko! O, czemu dałem się namówić do tej przekłetej podróży!

— Teraz zapóźno na wyrzekania! — rzekł Maksymiljan. — Zbieraj pan papiery i pieniądze i uciekaj!

z grobu nie wstanie. Nikt mi już Felicji nie wydrze! Morze nie wydaje swoich ofiar.

## ROZDZIAŁ PIĘTNASTY WILKI GOEDOELOE

Na stepach węgierskich kwitły różnobarwne kwiaty i dzwonki pasącego się bydła brzmiały wesoło, zwiastując nadejście upragnionej zawsze wiosny.

W zamku cesarzowej Elżbiety, w uroczym położonym Gödölö, zapanował nagle ruch i ożywienie, jak za dotknięciem laski czarodziejskiej. Służba przygotowywała wszystko na przyjęcie władczyni.

I zaledwie przygotowywania zostały ukończone, przybyła cesarzowa, aby jak zwykle, przepędzić kilka miesięcy na Węgrzech, wśród ubóstwiających ją poddanych.

Cesarzowa sama czuła się tu swobodniejszą i szczęśliwszą, niż w Wiedniu, wołała ona podziwiać cuda przyrody, niż bale dworskie, a kilkogodzinna wycieczka konna w stepy lub polowanie było jej najmiłą w świecie rozrywką.

Kilka dni po przybyciu do Gödölö miało się odbyć wielkie polowanie na jelenie.

Następca tronu, arcyksiążę Rudolf i kuzyn, oraz najszczęśliwszy przyjaciel jego, arcyksiążę Jan, otrzymali także zaproszenia na to polowanie i przybyli natychmiast do Gödölö.

Zaledwie słońce ukazało się na niebie, gdy orszak cesarzowej stanął na dziedzińcu zamkowym. Dzielne rumaki uderzały kopytami o bruk, aż się iskry sypały, a służący prawie je utrzymać nie mogli, tak się rwały do biegu w step rozległy. Piękny i malowniczy to był widok.

Arcyksiążę Rudolf liczył wówczas dwadzieścia jeden lat, a uprzejmość jego i dobroć serca zjednywały mu ogólną sympatię. Był on bardzo podobny do każdego względem, podobny do matki.

Pałac papierosa, rozmawiał wesoło z ukochanym swoim przyjacielem, arcyksiężciem Janem.

Jan uderzając pięknym był mężczyzną. Ogorzała, inteligentna twarz jego zdobił ciemny wąs i krótko przystryżona broda, a wielkie czarne oczy patrzyły na świat z takim smutnym wyrazem, jak gdyby nigdy jeszcze szczęścia nie były widziały.

Teraz ukazała się na schodach cesarzowa.

W zielonej aksamitnej amazonce i szerokim białym kapeluszu wyglądała ona tak pięknie i młodo, że nikt nie byłby ją uważał za matkę dorosłego syna. Za nią szła śliczna Nelly i Stanisław Kosiński, któremu cesarz pamentu oficerskiego jeszcze nie udzielił.

Zakochani wcale się tem nie martwili i nie przeczuwali, że cesarzowa wzruszona ich miłością i czując dla nich pewną wdzięczność za mimowolne przyczynienie się do odkrycia fałszywych brylantów, postanowiła zająć się nimi i nie rozłączać ich chwilowo.

Rudolf pospieszył naprzeciw matce.

— Dzień dobry, najjaśniejsza pani, zawołał, przyciskając do ust jej rękę.

— Powiedz dzień dobry mamie, odrzekła z uśmiechem, i uściskaj mnie! We Wiedniu jestem cesarzową, tu jestem mamą mego kochanego Rudolfa!

Potem przyprowadzono konie i całe towarzystwo wyjechało z dziedzińca.

Cesarzowa najlepszą swego czasu była amazonką. Najdzińskie konie poskramiała umiejętnie, a żaden rów nie był za szeroki, żaden płot za wysoki, gdy siedząc na koniu, zwalczala jedną przeszkodę po drugiej.

Arcyksiężęta jechali obok niej, opowiadając najświeższe nowiny z stolicy.

— I wiesz mamie, odezwał się nagle Rudolf, że otrzymano wiadomości o owym nędzniku, który przez pewien czas występował w Wiedniu pod nazwiskiem Ramira del Olivarez?

(Ciąg dalszy nastąpi)





# O rozwój sportu motocyklowego na Śląsku

Z inicjatywy Związku Dziennikarzy Sportowych poruszana była kilkakrotnie na łamach prasy krajowej sprawa urządzenia automobilowego wyścigu górskiego w Wiśle.

Po zaniechaniu wyścigu o Grand Prix m. Lwowa i wyścigu tatrzańskiego, sport motorowy Polski nie jest obecnie na zewnątrz reprezentowany, a tabela międzynarodowych imprez samochodowych na rok 1934 w rubryce „Polska” — świeci pustką. W tych warunkach Automobilklub Śląski, mając swą siedzibę na terenie o doskonałej sieci drogowej posiadając możliwość wyzyskania do wyścigu przepiękne serpentyny Kubalonki w Wiśle odnosił się poważnie do sprawy urządzenia jeszcze w tym roku — wyścigu górskiego w tej miejscowości. Po przestudjowaniu jednak całokształtu kwestji takiego wyścigu i po gruntownym rozpatrzeniu szczegółów związanych z realizacją imprezy, okazało się, że w roku bieżącym urządzenie wyścigu górskiego jest niemożliwe z powodu przeszkód natury organizacyjnej i technicznej, a przede wszystkim z tej przyczyny, że większa liczba kierowców zagranicznych, którzy zainteresowaliby się tą imprezą jest zajęta, w kraju zaś nie posiadamy dostatecznej ilości odpowiednich do powyższego celu kierowców samochodowych z powodu wysokich stawek celnych, a wskutek tego niemożliwości sprowadzenia maszyn sportowych i wyścigowych.

Sport automobilowy jest pewnym odzwierciedleniem warunków w jakich znajduje się automobilizm w danym kraju, wyścig automobilowy, szczególnie o charakterze międzynarodowym jest sprawdzianem wyczynów sportowych, kierowców i nowoczesnych zdobyczy technicznych maszyn na polu wysoko rozwiniętej wzajemnej rywalizacji. Tego czynnika brak nietylko na Śląsku, lecz i w całej Polsce i dlatego też Automobilklub Śląski uważa za swój pierwszy obowiązek w ramach swych możliwości spopularyzować sport motorowy, wzbudzić zainteresowanie nim w szerokich

sferach automobilistów, przeszkolić w ten sposób kadrę sportowców, zbadać na tym terenie możliwości rozwojowe tej gałęzi sportu i dopiero oparłszy się na pow. podstawach sięgnąć w przyszłości do organizowania imprez automobilowych o znaczeniu międzynarodowym. Uważamy pozątem, że z punktu widzenia obronności kraju i umiejętnego wyzyskania nowoczesnych środków lokomocji mechanicznej, narazie korzystniej jest posiadać całą rzeszę wartościowych kierowców, sportsmenów, aniżeli kilka maszyn wyścigowych i kilka t. zw. „Asów”, sięgających ustawicznie po rekordy, które w naszych warunkach na nic się nie przydadzą.

Wychodząc z powyższych przesłanek, Automobilklub Śląski przeprowadzi jeszcze w obec-

nym sezonie (październik) generalną próbę maszyn i kierowców w organizowanym pierwszym ogólnie - polskim wyścigu 1000 kilometrowym na szosach śląskich. Trasa wyścigu nie będzie zamknięta, impreza odbędzie się w normalnych warunkach drogowych. Komisja Sportowa Automobilklubu Śląskiego ustala obecnie szczegóły tego konkursu, poczem w najbliższych dniach wyda regulamin tej ze wszechmiar interesującej imprezy.

Jest to nowość na naszym terenie, próba wyłamania się z dotychczasowych zwyczajów, próba skierowania naszego sportu motorowego na nowe tory i dlatego też zostanie ona niewątpliwie jak najżyczliwiej powitana przez wszystkich tych, którym leży w sercu „rozwoj sportu motorowego w Polsce”.

## Nieudały atak Kusocińskiego na rekord świata Fina Iso-Holi

Start Kusocińskiego w Amsterdamie wywołał duże zainteresowanie mimo jednoczesnego startu drużyny amerykańskiej.

Obiecywano sobie bardzo dużo po pojedynku Kusocińskiego z Nilsenem, lecz ten ostatni zatelegrafował, że się czuje mezdrows i w ten sposób jedyną atrakcją biegów na

4 mile był atak na rekord świata Fina Iso-Holi. Kusociński, który w przeddzień przeprowadził trening, czuł się doskonale i można było przypuszczać, że rekord zostanie pobity.

Gdy w sobotę wieczorem w Amsterdamie panowała piękna pogoda, w niedzielę, od samego rana padał gęsty deszcz. Bieżnia stała

się rozmokła. W podobnych warunkach o pobiciu rekordu świata — zdawało się — nie może być mowy.

Kusociński jednak postanowił iść na rekord, a po drodze zaatakował jeszcze najlepszy polski czas na 5 km., który zdobył przed niedawnym czasem. Na pół godziny przed biegiem jednakże zaczął padać tak gęsty deszcz, że miejscami nie było widzieć bieżni.

Lekkoatleci belgijscy odmówili biegu na 4 mile, ze względu, że dystansu tego u nich się nie biega. Wobec tego Kusociński zgodził się, że Belgowie biegli na 5 km., on sam zaś szedł dalej.

Deszcz na chwilę przestał padać. Kusociński wyznaczył sobie tablicę czasów i postanowił mimo fatalnej pogody spróbować ataku rekordu. Z miejsca rozwinął bardzo ostre tempo. Pierwszy kilometr przeszedł w czasie 2 min. 45 sek. Konkurencji jego, wśród których było dwóch Belgów i kilku Holendrów, zostało znacznie w tyle. Trzeci kilometr przeszedł znów Kusociński wedle swej tabelki w czasie 8.42. W tej chwili jednak deszcz zaczął padać bardzo silnie i bieżnia została niemal zalana wodą. Jednocześnie zerwał się silny wiatr. Kusociński mimo to nie zwolnił tempa i wśród huraganowych oklasków widowni, która mimo deszczu wytrwale stała i mokła, czekając na wiadomość, czy Kusociński pobije rekord, czy też nie.

Piąty kilometr przeszedł on w 14.46 m. Idący za Kusocińskim Belgowie i Holendrzy w tym momencie bieg przerwali. Pierwszy z nich Van Humst miał czas 15.21, za nim przyszedł Mareschal. Deszcz wzmagal się, przechodząc w szaloną ulewę. O rekordzie nie mogło już być mowy i Kusociński zakończył bieg w czasie naprawdę w podobnych warunkach atmosferycznych imponującym, bo w 19:16.3. Podkreślić należy, iż bieg ten wywołał największy entuzjazm na tych zawodach, mimo, iż startowały takie sławy, jak Amerykanin Torrence i Eastman, murzyn Johnson i a.

Z uzyskanych innych wyników przede wszystkim trzeba podkreślić zwycięstwo Holendra Bergera na 100 m w czasie 10.5 s. oraz na 200 m w czasie 21.2, mimo całej koalicji amerykańsko - angielskiej. Dalej na 400 m. należy podkreślić zwycięstwo Amerykanina Hardina w 47.9 sek. Na 800 m. Eastmana, który uzyskał czas 1:53.3 przed Cooperem (Anglja) 1:55.6.

Torrence w kule uzyskał 16 m. 25 cm. Na 1500 m Lovelock 3:53.3, 2) Bonthron (Ameryka) 3:54.1.

W skoku wzwyż murzyn Johnson uzyskał 1.95 m.

Kusociński wbrew pierwotnym planom wyjazdu do Brukseli, gdzie miał startować, wyjechał do Warszawy.

## Gigantyczny 1000 km. wyścig Automobilklubu Śląskiego

Najruchliwszy w Polsce Automobilklub Śląski, który obchodził w tym roku 10-cio lecie istnienia, urządza w pierwszych dniach października br. gigantyczny wyścig automobilowy na drogach śląskich. Długość trasy okrągłe 1.000 kilometrów. Wyścig ten będzie wzorowany według wyścigu włoskiego „Mille Miglia”. Do wyścigu będą dopuszczeni li tylko kierowcy-sportowcy i to na maszynach turystycznych i sportowych. Szczegółowe dane podamy w najbliższych dniach po ukazaniu się regulaminu, który opracuje prezes komisji sportowej Automobilklubu Śląskiego p. dyrektor Rzymelka.



Jak donosiliśmy, J. Wajsówna ustaliła w Londynie, na lekkoatletycznych mistrzostwach kobiecych świata, nowy rekord światowy w rzucie dyskiem (43,79 m). Na ilustracji pp. Wajsówna (1), Mauermeyer (2) i Krauss (3) w chwili ogłoszenia rekordu naszej rodaczki. Fot. Keyston.

## Harcerski obóz wędrowny

Program wędrowki kołarskiej drużynowych Śląskiej Chorągwi Harcerzy, która w celach krajoznawczych i propagandowych przejeżdża rowerami cały Śląsk od Lublińca do Cieszyna. Po drodze wędrowka odwiedzi kilka zakładów przemysłowych i innych obiektów godnych wżnienia. W miejscowościach, w których harcerze przybędą na nocleg, rozbiją obóz i urządzone będą uroczyste ogniska harcerskie, z udziałem miejscowych harcerzy.

Trasa wędrowki prowadzi przez następujące miejscowości:

- 14 bm. przyjazd do Lublińca.
- 15 bm. z Lublińca, Koszęcin, Kalety, Miasteczko Śl., Tarnowskie Góry, Brzeziny Śl., Chorzów, Lipiny Śl., Ruda Śl., tam nocleg i ognisko.
- 16 bm. I. grupa — Nowa Wieś, Knurów, Rybnik.
- 16 bm. II. grupa przez Katowice, Mikołów, Tychy, Pszczyzna.
- 17 bm. I. grupa — Żory, Golasowice, Hażlach, Pastwiska.
- 17 bm. II grupa — Goczałkowice, Bielsko, Hażlach, Pastwiska.
- 18 bm. Cieszyn.
- 19 bm. Olza na uroczystości marszu powstańców.

## Przygody bezrobotnego Froncka



Niesie Froncek swój dobytek, ciężki — aż mu mina rzednie. Tazczyć bowiem taki ciężar — toż to jest przyjemność średnia.



Gdy z za węgla się wytoczył, i chciał rzeknąć: Już nie mogę!”, uśmiech twarz mu przyozdobił — spostrzegł bowiem hulajnogę.



Bez namysłu więc niezwłocznie włożył bagaż na wehikul i — jak sam mistrz Caraciolla zjechał sprawnie i bez krzyku.



Pędził z góry — tak, jak Farys, na rumaku pożyczonym — — aż indyki, kury, kaczkę uciekały przestraszone.

(Ciąg dalszy nastąpi)

MIĘSIĘCZNY ABONAMENT „7 GROSZY” Z DOSTAWĄ DO DOMU PRZEZ AGENTÓW LUB PRZEZ POCZTĘ W KRAJU ZŁ.2.31.-PRZY ZAMÓWIENIU W URZĘDZIE POCZT. ZŁ.2.41

REDAKCJA KATOWICE SOBIESKIEGO 11 TELEFON 34-981 P. K. O. 301-746

CENNIK OGŁOSZEŃ W „7 GROSZACH” 1 POLE O WYMIARZE 35 mm. x 67 mm. ZŁ. 15. OGŁOSZENIA DROBNE 20 GR. ZA SŁOWO.